

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Krønikens Dyrkning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 350. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_12-txt-shoot-idm891/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

350

offrelser, der i denne Henseende staa i hans Magt, holder han, som Danneworh, sit Fædreland, og vil til dem vel ei heller findes uvillig.

Her kommer da af sig selv Dalem um, hvad vi nærmest have at gjøre til Besordning og Fortersetelse af et grundigt historisk Studium. At dertil fornemmelig hører Opvalkelse og Optilning af Gols Færs historiske Land der er intidsende, da Folket i alene moa nære, men være og fostre de Boglærdes, og et Studium uden Land og Varme er kun et tomt Vandværk, der ligesaalidt læree som gavner os noget, og et af vores første Skridt mås da anbenbar være at lade Fædrene igennem deres Historie, om muligt, inbygde Sonnerne deres Land, noget der jo eg et Hensigten med den ny Udgave af Saxe og Snorro. Men, hvorledes skal vi bringe Menighedsmand til at læse de Kronikler han har glemt, og til at læse dem med Mytte, det er egentlig et lange vigtigere og vanskeliggere Spørgsmaal, end det, hvor vi skal haas Penge og Styrke nok; thi Kronikernes kunde jeg gjerne selv støffet trykt, men at støffe dem ordentlige Læsere, det er Kunsten som har brudt mig mere end mind og al Verdens Penge, det er en Punkt hvor man ikke kan staa, og hvor det dog net ikke vil gan, thi vilde man endog, hvad dog rigtig er tungt, staa en Streng over hele den celte

351

Slægt, kurde man endog, hvad bog vel er for dets sligt, haabe at Kronikerne bleve med Gild opslagne for den yngre Slægt; maa man da ikke formidledest Bidens Ydnagtgthed, frugte for et af Zo, enten at de Smaa lære at læse over Fædrene, der ei havde bedre Fortstand end at troe og opstrive saadanne Eventyr som Saros Oldsagn, eller at de lare at ringraage den historiske Sandhed, og tage Alt for et løftigt Eventyr? Hvo der kender Bidens Nakken mellem disse lige farlige Sværlig, mellem storstig Vanteros og velsyrtig Overtrø, vil ikke kalde denne Frugt ujænt, men hvem der ved at intet Godt maa undlades fordi det kan, og vil ikke sjælden, blive forsmaaet eller misbrugt, indseer tillige, det ei nytter at forsøge, men vel at kompe, og den bedste Kamp her, var ubetydful at friive, hvad vi længe trængde til: en fort, men bog ei alt for stakket Krognikle om Dannewarh for Barn og Menighands, i et varme, tydeligt Sprog, hvorved de børde henvistes til de store Kronikler og anvisdes til at bruge dem ret. Nu at skrive en saadan Bog, troer jeg, med Guds Hjælp, kunde lykkes mig, og Lid dertil fil sig vel tage mig, om ogsaa Kronikernes Udgave derved fulde forsinkes, negle Maaneber; de Øpfofseelser der staa i min Magt vilde jeg ogsaa gjerne gjøre, men de valde vel neppe til at føre den følgte

for et Par Mark, mindre til at giøre et klækkeligt
Opslag og allermindst til at saas den udbredt blandt
Skolernes Ungdom, der ubentvist vilde giøre de bedste
Bølter. Hvorvidt nu Historiens danske Venne
maatte finde denne Sag vigtig nok til at fortjense
derss Eftertanke og Undersøttelse, det bliver derss
Sag, og jeg givt imidlertid hvad jeg kan, uden at
bryde mig om hvor lidt det er, da alt mit Haab i
Grunden staaer til Ham der kan giøre langt mere
end vi forstaas.

En anden Ting, der ubentvist var ved at
tænke paa, er en Folke-Udgave af Niimkroniken,
noget der heller ikke kunde faa'e synderlig besværligt,
naar man hjulpes ab, og som maastee, mere end
noget andet, vilde bideuze til at velle Folkets hi-
storiske Aand, især, naar den alt forud var blevet
dem lidt beklaadt giennem foregaaende historiske Uds-
tog. Imidlertid er det al mæcke, at den, for at
giøre den tilsligtede Virkning, maatte læmpe Lunge
og Niim efter Folkets Ven, finde sig i samme Folke-
anbring som Sprogets Aand har fundet sig i, thi
ellers kom Fardeenes Aand desigienner et til at
tale til Folkets Hjerte men for dove Ven, som
velig maatte mangenesteds Ordene, især Niimene
forandres, Aand og Mening og Indhold dog aldeles
ubefaaret og usorteret, saa Alt kunde folde

